Subiect 2019

Istoria României de-a lungul secolelor nu a avut o evoluție liniară ,ci un parcurs marcat de fluctuații și schimbări bruște. Așa cum remarcă Nicolae Iorga „istoria este cea dintâi carte a unei nații”, subliniind rolul esențial al trecutului în formarea identității naționale. INTRODUCERE GENERALĂ!!!

La capătul a mai multor secole de evoluție istorică s-au cristalizat relațiile de tip feudal, societatea românească a acumulat resurse demografice, economice, sociale si spirituale, necesare unei etape de organizare statală. A fost parcurs și ultimul segment din evoluția denumită de Nicolae Iorga „de la sat la stat”. (introducere pentru autonomii) O autonomie locală din spațiul românesc, din secolele al IX-lea – al XIII-lea este Țara Severinului. Aceasta a fost organizată ca marcă de apărare împotriva cumanilor, sub numele de Banatul de Severin.

Pentru Țara Românească, cel mai important izvor istoric este „Diploma Cavalerilor Ioaniți” din 1247 dată de regele Ungariei Bela al IV-lea Cavalerilor Ioaniți. Prin această diplomă, Cavalerilor Ioaniți li se permitea așezarea în Banat, Oltenia și teritoriul până la Olt, cu scopul de a apăra aceste teritorii și de a asigura expansiunea Ungariei spre sudul Carpaților. În diplomă sunt atestate cinci autonomii locale, printre care Cnezatul lui Ioan și Cnezatul lui Farcaș. Cnezatul lui Ioan era situat în sudul Olteniei, iar Cnezatul lui Farcaș în nordul Olteniei. O asemănare între cele două autonomii locale este acea că ambele au fost menționate în izvorul istoric maghiar. O altă asemănare între cele două autonomii locale este acea că ambele se aflau sub suzeranitate maghiară și erau controlate prin Banul de Severin.

Cel care este atestat de documente ca fiind întemeietorul Țării Românești este Basarab I. Astfel, un fapt istoric din secolul al XIV-lea care a contribuit la constituirea unui stat în spațiul românesc a fost Bătălia de la Posada. . În toamna anului 1330, regele Ungariei organizează o campanie militară de cucerire a Țării Românești. Pentru a evita războiul, Basarab se oferă sa restituie maghiarilor Banatul de Severin și să plătească 7000 de mărci de argint. Regele maghiar refuză oferta, declanșând astfel conflictul militar. Lupta decisivă se desfășoară într-o trecătoare, rămasă în istorie sub denumirea de Posada(nume dat de Nicolae Iorga). În aceasta luptă, desfășurată între 9-12 noiembrie 1330 ,cavaleria maghiară a fost prinsă „ca peștii în mreaja”, potrivit cronicii maghiare. Prin urmare, în urma acestei bătălii, imortalizată prin Cronica pictată de la Viena, Basarab obține independența statului său. Astfel, s- a format „prima libertate românească”, potrivit lui Nicolae Iorga.

De-a lungul secolului al XV-lea, românii s-au implicat activ în lupta antiotomană. O personalitate importantă a fost Iancu de Hunedoara(1441-1456). Iancu de Hunedoara a ales calea armelor, fiind supranumit „atletul lui Hristos”. Acesta s-a implicat activ în politica de cruciadă târzie antiotomană, promovând politica blocului românesc

antiotoman, adică cooperare celor trei țări românești în lupta antiotomană sub o conducere unică. Prin urmare, două acțiuni la care participă românii în prima jumătate a secolului al XV-lea, în cadrul relațiilor internaționale sunt bătăliile din anul 1442, respectiv „campania cea lungă”. În anul 1442 o oaste turcească condusă de beiul Vidinului îl învinge pe Iancu la Sântimbru lângă Alba Iulia. Ulterior, în martie 1442 Iancu cheamă masele la luptă și îi învinge pe turci lângă Sibiu. Bătălia decisivă se desfășoară pe râul Ialomița în septembrie 1442, când Iancu îi înfrânge pe turci. În contextul unor febrile negocieri pentru organizarea unei noi cruciade, Iancu pregătește o puternică acțiune militară în interiorul Peninsulei Balcanice. Între 1443-1444 Iancu organizează o cruciadă numită „campania cea lungă” când trece la sudul Dunării pe teritoriul Serbiei și al Bulgariei, provocând turcilor mai multe înfrângeri. Sultanul Murad al II-lea cere pace, iar pacea se încheie la Seghedin. Pacea este favorabila creștinilor deoarece sultanul promite să nu atace statele creștine timp de 10 ani.

De-a lungul Evului Mediu, românii din spațiul est-carpatic s-au implicat cu îndârjire în cruciada antiotomană

Din punctul meu de vedere, românii au participat la relațiile internaționale din a doua jumătate a secolului al XV-lea prin încheierea tratatelor de pace. Un exemplu elocvent este Tratatul de la Overchelăuți, încheiat între Ștefan cel Mare și regele Cazimir al IV-lea. Domnia lui Ștefan cel Mare (1457-1504) a reprezentat o lungă perioadă de stabilitate politică, prosperitate economică, dezvoltare în plan cultural. Ștefan ajunge la domnie într-un moment de răscruce când asupra Moldovei își exercitau supremația Ungaria, Imperiul Otoman și Polonia. În aprilie 1459 Ștefan cel Mare încheie tratatul de la Overchelăuți cu regele Poloniei, Cazimir al IV-lea. Prin intermediul acestui tratat, Ștefan recunoaște suzeranitatea regelui polonez anulând angajamentele anterioare față de Ungaria. În schimb, regele Poloniei îl recunoaște pe Ștefan ca fiind domn al Moldovei și se angajează să nu-l ajute pe rivalul său, Petru Aron.

În concluzie, istoria acestor state a fost marcată de abilitatea de a naviga între amenințările politice, conflicte și negocieri, reflectând complexitatea națiunii române în fața presiunilor externe. CONCLUZIE GENERALĂ!!!